

РЕШЕНИЕ

№ 36738

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3468** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на И. Ч., гражданин на Г., роден на 10. 08. 1979 г., чрез адв. А. Т., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, срещу Отказ за издаване на виза рег. № TBS 24000644V от Р. Д., II секретар, З. в Посолството на Република България в Т., Г., постановен по заявление № TBS24000644/13. 11. 2024 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен и връщане на преписката за ново разглеждане от административния орган. Правят се възражения, че са представени всички необходими документи, включително и писмо от Дирекция „Миграция“ за предоставяне на достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Основанието за отказ – чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ /не се доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен престой/ не кореспондира с фактите, че лицето е трудово ангажирано за периода от 03.10.2022 г. до 29.02.2024 г. в „Енерго – про Варна“ ЕАД, с което дружество има сключен договор, както и предоставен достъп до пазара на труда. Целта и условията на престоя са доказани и няма основание за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Относно засягането на правата по ЕКПЧ се сочи, че е засегнато правото на личен живот по чл. 8, ал.1 от ЕКПЧ, в това число упражняване на трудова дейност и изграждане на емоционални и социални връзки с цел развитие и проявление на личността. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Т..

Ответникът - Завеждащ „консулска служба“, консулско длъжностно лице, втори секретар, при Посолство на Република България в [населено място], Г., чрез магистър по право И. А., оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не участва в съдебното производство.

Съдът от фактическа страна приема за установено следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление №TBS24000644/13. 11. 2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“, подадено от И. Ч., гражданин на Г., роден на 10. 08. 1979 г. в Посолството на Република България в Т., Г.. В заявлението като цел на пребиваването е посочена работа в база „Енерго – 1“ В..

В административната преписка е приложено копие на валиден национален документ за самоличност, договор с „Енерго про“ В., декларация от работодателя за осигурено жилище, застраховка. Към заявлението е приложено писмо рег. № 92419/11.11.2024 г. на дирекция „Миграция“, видно от което, И. Ч. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години.

Извършено е съгласуване с ДА“НС“, която е дала становище, че апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, тъй като при извършената проверка е било установено, че лицето няма предоставен достъп до пазара на труда.

Постановен е процесния отказ с правно основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ и мотиви, че апликантът няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена от адресата на акта, в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му по чл. 8 от Конвенцията, като съдът счита, че недопускането му до пазара на труда в Република България засяга правото му на личен живот.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УС на М. вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, както и Заповед № Ав-02-11/19.06.2024 г. на посланика на Република България в посолството в [населено място], Г., с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в

съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал.2 от АПК.

Отказът е незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административно-производствените правила, довело до противоречие с материалния закон.

Отказът за издаване на виза е издаден на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Излагат се допълнителни мотиви, че няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България. Съгласно чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, а според ал. 2 от същата разпоредба в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. В случая целта и условията на заявеното пребиваване са доказани. Целта е работа по сключен договор с „Енерго про“ В., пребиваването е в помещения, осигурени от работодателя. Не отговаря на истината изложеното в мотивите на отказа, че жалбоподателят няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България. Видно от документите по административната преписка, по-конкретно – от писмо рег. №536400-92419, екз. № 1 от 11.11.2024 г. на МВР-Дирекция „Миграция“, на жалбоподателя е предоставен достъп до пазара на труда в Република България по чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 г. Становището на ДА“НС“ също не отчита предоставения достъп до пазара на труда в Република България, като по същество са изложени мотиви, че апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност. Писмо рег. №536400-92419, екз. № 1 от 11.11.2024 г. на МВР-Дирекция „Миграция“ не е обсъдено от ответния административен орган, което определя акта като незаконосъобразен, като противоречащ на чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и указанията по това решение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. Ч., гражданин на Г., [дата на раждане] Отказ за издаване на виза рег. № TBS 24000644V от Р. Д., II секретар, З. в Посолството на Република България в Т., Г., постановен по заявление № TBS24000644/13. 11. 2024 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на З. в Посолството на Република България в Т., Г., за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по заявление №

TBS24000644/13.11.2024г., с което жалбоподателят е поискал издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т.4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: